

зарадъ васъ, за вашето добро, думамъ; отъ васъ нѣма да искаме друго, само пригърнете книгката отъ се сърдце. Слушайте посемъ сега учителятъ си, покорявайте са на родителитъ си. Най-голдѣмото желание, най-драгата играчка нека ви бжде училището, та никога да са не каете, че сте останале безъ наука. Това са иска отъ васъ. Това трѣбва да желаятъ и вашитъ родители — ще ма послушате ли? — Видѣщемъ.—

СЛОВО,

СКАЗАНО ОТЪ ПОКОЙНИЯТЪ НА ИСПИТАНИЕТО.

24 Юния 1872 г.

Драги ми селене!

Ето и тѣзи година благополучно дочакахме тържественниятъ си день за дѣцата; день за чепитъ, день, у когото са открива сичката годишна работа на ученицитъ, на сѣкое дѣте въ училището; още день, когато седото ни и учителятъ вижда на явѣ плодѣтъ отъ училището за една година врѣме. Отчетѣтъ е свършенъ, работата са вижда очевѣсно. Да благодаримъ на Бога, който ни е управилъ, подкрѣпилъ съ миръ, братска любовъ и говорно съгласіе, та можахме да извършимъ колко годѣ една изъ първитъ наши длѣжности къмъ дѣцата си; да благодаримъ и на милостивилътъ нашъ царъ, на когото въ свѣдлитъ дни ние можехме да вървимъ напредъ и можемъ да са видимъ у по-доброчестни дни. Нѣ, като думамъ тѣй, не искамъ да кажа, че сме свършили сичко, та не остава да правимъ повече. О, не! ние сега едва що захващаме. Само това е радостно, това е за насъ утѣшително и за това трѣбва да бждемъ сички благодарни, защото са виждаме нѣкакъ по-добрѣ отъ вчера; едва ние са виждаме нѣколкома събрани за общето добро. Да, тѣй и нашай спасителъ е казалъ: дѣто сте сбрани двама или трима